

Нічний будинок

КУПИТИ

Після трагічної загибелі батьків у пожежі чотирнадцятирічного Річарда Еловеда відправляють жити до тітки й дядька у віддалене ізольоване містечко Баллантайн. Річард швидко заробляє репутацію вигнанця, тож, коли зникає однокласник на ім'я Том, усі підозрюють, що до його зникнення причетний новий, злий хлопчик. Ніхто не вірить Річарду, коли він каже, що телефонна будка на узліссі засмоктала Тома в трубку, немов у фільмі жахів. Ніхто, окрім Карен, екстравагантної однокласниці, яка заохочує Річарда шукати зачіпки, до яких поліція відмовляється ставитися серйозно. Він знаходить адресу абонента, якому жартома подзвонив Том із телефонної будки, і йде до покинутого будинку в Дзеркальному лісі. Там він бачить у вікні жахливе обличчя. А потім голоси починають шепотіти йому на вухо... Коли зникає ще один однокласник, Річард мусить знайти спосіб довести свою непричетність та зберегти здоровий глузд, поки бореться із темною магією, що захопила Баллантайн та прагне знищити його. А з іншого боку, можливо, Річард — не найнадійніший оповідач власної історії...

— Т-Т-Т-ТИ З ГЛУЗДУ З'ЇХАВ, — сказав Том, і я бачив, що він наляканий, бо він затнувся на один раз більше, ніж зазвичай.

Я й досі тримав фігурку Люка Скайвокера у себе над головою, готовий жбурнути її у воду проти течії. З густого лісу, що ріс з обох боків річки, луною розійшовся крик, немов про щось застерігаючи. Звучав він, ніби кричала ворона. Але я не міг дозволити, щоб мене стримував Том чи ворони, я хотів побачити, чи вміє Люк Скайвокер плавати. Тож тепер він летів у повітрі. Весняне сонце опускалося на крони дерев, які щойно вкрилися листям, і світло час від часу відблискувало від фігурки, що поволі оберталася.

Люк упав у воду з тихим хлюп, тож літати він точно не вмів. Його ми бачити не могли, лише брижі, що колами розходилися поверхнею річки, яка була повноводна від талої води та нашттовхнула мене на думки про боа-констриктора, анаконду, що повзла до нас.

Минулого року, одразу після мого чотирнадцятого дня народження, я переїхав до родичів у цю кляту маленьку діру, тож і гадки не мав, що робили клятї малі діти в таких сраних дірах, як Балантайн, аби не вмерти від нудьги. Але оскільки Том розповів мені, що зараз, ве-ве-весною, річка страшна та небезпечна і що вдома він отримав суворий наказ триматися від неї подалі, я бодай мав, із чого почати. Переконати Тома було не так вже і важко, бо ж він був такий, як і я, не мав друзів та був членом касти паріїв у нашому класі. Сьогодні на перерві про касти мені розповів Товстун, але він тоді сказав, що я належу до касти піраній, тож я подумав про тих рибок, які, здається, мають пилки замість зубів та можуть здерти усю плоть із бика за лічені хвилини, тому не міг позбутися думки, що ця каста здається дуже крутою. І лише після того, як Товстун сказав, що я та моя каста розташовані нижче за його велику жирну дупу, мені довелося його побити. На жаль, він розповів про це нашій вчительці, місис Бьордсонг, тож вона прочитала класу довгу лекцію про доброту та про те, що стається з людьми, які не були добрими (коротка версія полягає в тому, що вони перетворювалися на невдах), і вже після цього сумнівів щодо того,

що новенький хуліган із міста належить до касті піраній, практично не лишилося.

Після школи ми з Томом пішли до річки та до маленького дерев'яного місточка у лісі. Коли я дістав із сумки Люка Скайвокера, очі Тома широко розплющилися.

— Д-д-де ти його взяв?

— А ти як гадаєш, бовдуре?

— Т-т-ти ж не купив його в «Оскарі». Вони розпродали їх усіх.

— «Оскар»? Та мала щуряча діра? — я засміявся. — Можливо, я купив його у місті, перш ніж переїхав сюди, у справжньому магазині іграшок.

— Ні, тому що це цьогорічна модель.

Я уважніше придивився до Люка. То це правда, що ту саму фігурку перевипустили у новій версії? Хіба Люк Скайвокер не був тим самим дурнуватим героєм Люком Скайвокером увесь час, завжди і навіки, амінь? Я ніколи про це не думав. Що речі можуть змінюватися. Що Дарт та Люк можуть, наприклад, помінятися місцями.

— Може, мені вдалося отримати п-п-прототип, - сказав я.

Том мав такий вигляд, ніби я його вдарив; гадаю, йому не сподобалося, як я передражнив його заїкання. Мені це теж не подобалося, але я нічого не міг вдіяти. Так було завжди. Якщо я подобався людям із самого початку, то незабаром робив усе можливе, аби змінити їхню думку. Це такий самий рефлекс, як і той, що змушував Карен та Оскара-молодшого усміхатися й чемно поводитися, аби всі їх любили, тільки у мене він працював навпаки. Не те щоб я хотів не подобатися людям, я просто знав, що вони не любитимуть мене хай там що. Тож я нібито випереджав їх: я змушував їх не любити мене на моїх умовах. Отож вони ненавиділи мене, але водночас трохи боялися і не наважувалися зі мною сваритися. Як, наприклад, зараз, коли я бачив: Том знає, що я украв фігурку Люка, але не наважується сказати це вголос.

— Я взяв її під час класної вечірки вдома в Оскара-молодшого, куди всі — навіть ми, представники касті піраній, — були запрошені. Будинок був нормальний, не такий великий і вишуканий, щоб то було проблемою,

але Оскарові батьки були дуже зарозумілі, тож увесь їхній дім був повен найкрутішими іграшками, то фактично був найкращий магазин іграшок, який міг подарувати своїй дитині батько. Фігурки трансформерів, ігри «Атарі», магічна куля «Вісімка», навіть Гейм Бой від «Нінтендо», хоча на той момент він ще навіть не продавався офіційно. Чи ж не буде Оскарові байдуже, якщо він загубить одну зі своїх іграшок? Та він навряд чи це помітить.

Гаразд, може, йому й не буде байдуже загубити фігурку Люка Скайвокера, яку я знайшов укладену в його ліжку, ніби плюшеву іграшку. Ну тобто, якою ж це дитиною треба бути?

— О-о-он він! — показував Том.

Люкова голова бовваніла над водою, й він мчав до нас із величезною швидкістю, так ніби плів у річці на спині.

— Молодець, Люку, — сказав я.

Фігурка зникла під мостом. Ми перейшли на інший бік, і він виринав знову. Дивився на нас зі своєю ідіотською напівусмішкою. Ідіотською, бо ж герої не повинні усміхатися, вони повинні боротися, вони повинні мати суворі обличчя бійців, вони повинні показувати, що ненавидять своїх ворогів так само сильно, як ненавидять... байдуже.

Ми стояли й дивилися, як Люк пливе від нас геть. Ген у далекий світ, до невідомого. До темряви, подумав я.

— То що будемо робити зараз? — спитав я. Мене вже розбирала нетерплячка, і я мусив її позбутися, а це можна було втілити лише у тому разі, якби щось відбулося, щось таке, що змусило б мене думати про щось інше.

— М-м-мені треба йти додому, — сказав Том.

— Ще ні, — мовив я. — Йди за мною.

Не знаю, чому почав думати про телефонну будку, що стояла на пагорбі біля головної дороги на узліссі. То було дивне місце для телефонної будки в маленькому містечку, як-от Баллантайн, і я ніколи не бачив, аби нею хтось користувався.

Я взагалі нечасто бачив когось поблизу неї, хіба випадкові машини.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ